

Ketut saaristoretkellä 30.5.–1.6.2022

Se alkoi Packalénin bussiin ahtautumisella Kiasman edessä klo 7. Meitä oli 46, kettuja ja seuralaisiaan – ja ratin ääressä vielä Petteri Granberg - kokenut linjaliikenteen eläkeläiskuski. Turunväylän Nihtisillan liittymästä otettiin kyytiin Anneli Salmivaara ja Salosta noudettiin vielä Marja-Leena Salmi – näin meitä retkeläisiä oli 48. Bussiin ei olisi enempää mahtunutkaan.

Kun ABC Tammissiltaa lähestyttiin, päätettiin pitää tauko paikalla – vaihtelevin omakustanteisin tarjoiluun. Jarmo Ratinen piti matkanjohtajana tunnelmaa yllä vierellään talousvastaava Laihon Matti ja niinpä saavutimme helposti lauttarannan Kustavissa – ja näimme Kustavi-Iniön lautan jossakin kaukaisuudessa. Takana oli jo noin kolmen tunnin bussimatka.

Ensimmäinen merimatka meni aurinkoisessa säässä – ja meri oli tyyni. Puolituntisen merimatkan jälkeen ajoimme vielä Skagenin lossille – ja lopulta ensimmäiseen tutustumiskohteeseen Iniön kirkkoon. Jarmon varaama opas kertoili meille kirkosta ja Iniöstä suojamaskin takaa, noin 10 metrin etäisyydeltä – pihalla. Hän oli juuri saanut koronatartunnan.

Yllätysnumerona matkanjohtajat olivat organisoineet kirkkosaliin yhteislaulua ja kolmen esilaulajan (Kyläsalo, Laiho, Saarinen) johdolla laulettiin Suvivirsi. Näin päästiin ajankohtaan sopivaan tunnelmaan! Hieno akustiikka kirkossa – ja seurakuntamme lauloi kauniisti.

Sitten oli vuorossa Pieni plokimuseo – Jukka Torikan, yksityisen harrastajan, keräämiä esineitä ja tarvekaluja. Ne kertoivat saaristolaisten käsityötaitoista ratkaista merenkulkuun liittyviä ongelmia – muitakin kuin solmuja.

Ravintola Lolassa pöydät notkuivat saaristolaisherkuista, mikä auttoi merkittävästi nälkämme poistamisessa, mitä meri-ilma ja pieni kävely olivat voimistaneet.

Sitten taas bussiin ja Iniön Dalenin satamaan, mistä lautta Houtskariin lähti. Matka olikin pisin merimatkamme ja edelleen upeassa säässä. Lautalla oli myös kahvio, joka osoittautui itsepalveluperiaatteella toimivaksi; otat mitä on tarjolla ja laitat maksun eli rahat laatikkoon.

Lyhyen saariajelun jälkeen bussimme ajo Mossalan lossille ja sitten vielä Kivimon lossille – ja niin oli Houtskarın saari ajettu läpi ja saavuimme Kittuis’iin satamaan. Edessä vaihteeksi merimatka lautalla Korppoon Galtbyhyn.

Ja ettei merimatkailu olisi vain saaristotiellä ajelua (välillä vähän harhaankin) muutaman kilometrin jälkeen edessä oli lossimatka Nauvoon. Merihenkinen bussiretki päättyi Nauvon keskustaan Strandbon hotelliin. Majoittumisen jälkeen nautimme tarvetuliaisillallisen hotellin ravintolassa.

säähän verrattuna. Se tarkoitti myös porukan jakaantumista niihin, jotka nousivat M/S Östern-nimiseen lauttaan kohti Seilin saarta – ja niihin, jotka jäivät rannalle. Heille Nauvoon tutustuminen merkitsi kulkemista sadevarusteissa, tutkimassa kuinka moni turistikohte oli vielä suljettuna, sillä kesäturisteja ei vielä ollut paikkakunnalle saapunut.

No, muutama rantakapakan tarjoamaa sadesuojaa etsivä purjeveneilijä tuli vastaan – nimittäin Matti Ijäksen vetämä käsikirjoitustiimi Martti Suosalo ja Vesa Vierikko.

Kun Seilin saarella käyneet olivat tulleet takaisin, ajoimme vielä kertaalleen Korppoon saareen ja aivan Korppooströmin saaristokeskukseen asti, vaikka se oli vielä suljettuna. Samalla pääsimme jättämään Kaija-Leena Rajatoran salmen rannalle. Hänen ystävänsä näytti kuitenkin tulevan veneellään hakemaan hänet turvaan.

Korppoo-visitit päättyi saaristolaisillalliseen ravintola Hjalmar'sin noutopöydän ääressä.

Keskiviikko 1.6. alkoi retkiohjelman mukaan ”viipyilevällä aamiaisella”. Toveri Heino oli suunnitellut halukkaille rohkeille tutustumisen Korppoon taidepolkuun (Barfotastigen) minne bussi heidät vei aamiaisen jälkeen.

Kun em. taidenautinnon kokeneet palasivat, suuntasimme paluumatkalle kohti Paraista. Paikallisen ”linja-autoaseman” löydettyämme kävi jälleen ilmi, että Jarmon jo tammikuussa sopimaa opasta ei näkynyt missään.

Kun tämä lopulta tuli paikalle, porukka alkoi olla sen verran nälkäinen, että päätimme mennä ensin paikalliseen rantahotelliin buffetlounaalle. Samalla oli mahdollisuus ihastella vierasvenesatamaan kiinnitettyjä veneitä.

Lounaan jälkeen opas kertoi Paraisten kalkkivuoren yritys- ja yhteisöhistoriaa vuodesta 1898 alkaen samalla kun kiertelimme bussilla laajaa tehdas- ja asuntoaluetta. Lopuksi kävelimme pari kilometriä pitkän, puoli kilsaa leveän ja nyt 185 metriä syvän avolouhoksen reunalle hämmästelemään.

Paluumatkalla matkalaisia viihdytti Mauno Saarisen komea ”Aamu Airistolla” karaokeversio bussiradion välityksellä. Pysähdyimme vielä Ykköspesän kahvilassa Turunväylän varrella. Kiasman eteen pysähdyimme järjestäjien lupauksen mukaisesti klo 18. Väsyneinä mutta onnellisina.

Muistiin merkinneenä Jakke Kyläsalo

Kuvat Antero Takala

